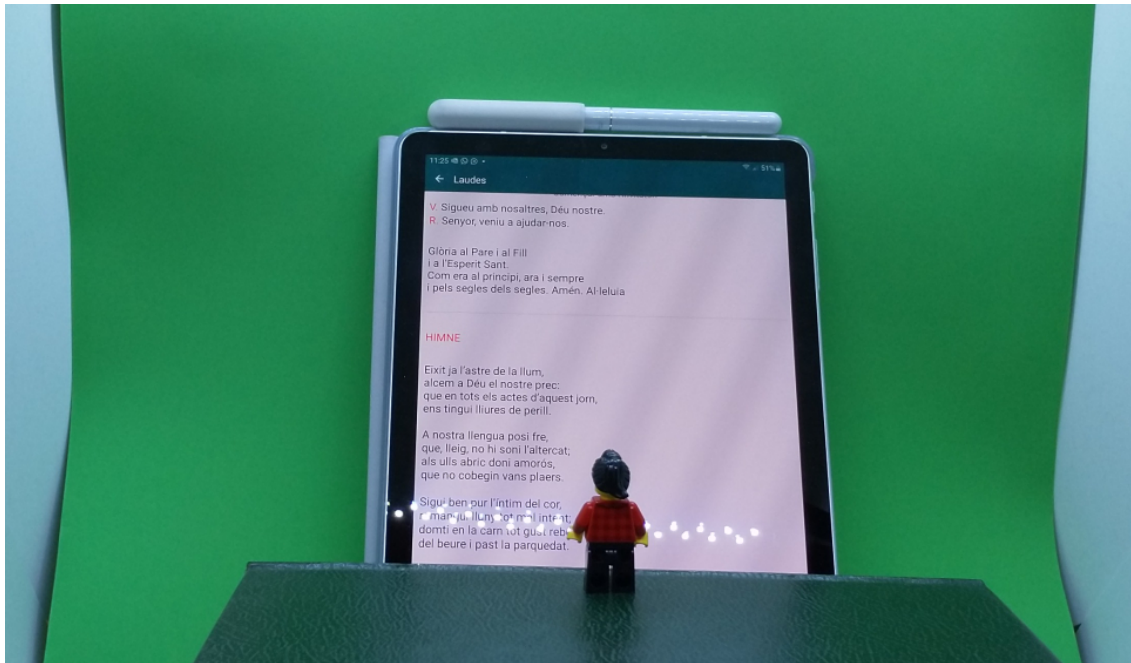

La Litúrgia de les Hores, d'on ve? (2)

Dij, 22/10/2020 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Jesús exemple d'oració

Jesús va viure en el seu poble assumint les seves tradicions, els seus costums i les seves conviccions més profundes. Els primers deixebles pertanyen també a aquest poble i participen de la mateixa herència religiosa. L'oració justament pertany a allò més pur i noble del judaisme, la religió mosaica tal com es viu i practica després del retorn de Babilònia sota la direcció dels rabins i mestres. La família de Jesús era una família piadosa, que observava puntualment els deures amb el Senyor; això permet pensar que és en el si d'aquesta família on, ja des de petit, Crist vivia submergit en l'ambient de pregària del seu poble.

Jesús, segons el testimoni evangèlic, recitava les oracions pròpies de cada dia. Però no només s'adapta a aquestes hores, sinó que a més a més: anava al Temple i el tenia per "casa d'oració"; participa en el culte sinagoga; beneeix abans dels àpats; observa el Seder del sopar pasqual. Els evangelis ens han deixat també les pregàries de Jesús i l'ús que fa dels salms.

Jesús "va instituir" l'oració cristiana

Jesús va ensenyar els seus deixebles a pregar oferint-los una pregària concreta i exemplar: el Parenostre. Utilitzant la terminologia patristica, el que Jesús va fer és entregar un documentum, és a dir, "instituir" una cosa que és, a la vegada, testimoni personal i ensenyament teòric. Es tracta d'un acte propi d'un mestre perquè els seus deixebles i seguidors vegin i aprenguin. Jesús fa el mateix que en l'Últim Sopar, quan renta els peus als comensals: "Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres" (Jn 13,15). Per tant, amb l'oració del Parenostre els comunica la seva pròpia oració: "Quan pregueu, digueu: Pare, sigui santificat el vostre nom..." (Lc 11,1-4).

L'interès de les primeres generacions cristianes per aquesta oració apareix reflectida en la indicació de la Didakhé (títol que significa “ensenyament”, és un breu manual cristià primitiu en el qual un autor anònim recopila una sèrie de coses que diu que li venen per tradició dels apòstols, i que ha de tenir en compte a l'hora de predicar en comunitats on hi havia gent que provenia del paganisme) que, després de recollir el text complet del Parenostre, diu: “Així resareu tres vegades al dia”. Això vol dir que a final del segle I, època d'aquest escrit apostòlic, la recitació del Parenostre ha substituït el Xemà, com a mínim en els cercles judeocristians propers al document. Si això és així, la substitució de l'antiga professió de fe monoteïsta en el Senyor, el Xemà, pel Parenostre en els tres moments de la pregària al dia, és tot un símbol que a una nova situació o relació de l'home amb Déu, introduïda per Crist, hi ha de correspondre una nova pregària que l'expressi i la reculli.

El gran contingut de l'ensenyament de Jesús sobre l'oració ha estat la transmissió del seu Esperit de la filiació divina, perquè puguem dir: Pare nostre...

Fragments del llibre *Liturgia de las Horas: la oración del pueblo cristiano* de Julián López